

Boží žárlivost



David Wilkerson January 1, 1986

První scéna

„To všechno se stalo, aby se naplnilo to, co bylo řečeno skrze proroka: ‚Povzte dceři Sionu: Pohle?, tvůj král přichází k tobě mírný, sedící na oslci, totiž na oslátku, mláděti té podrobené jhu.‘ Uedníci tedy šli a udělali, jak jim Ježíš přikázal. Přivedli oslci i oslátko, položili na něj své pláště a posadili ho na něj. Veliký zástup pak rozprostíral své pláště na cestě a jiní sekali větve ze stromů a stlali je na cestu. A zástupy, které šly zepředu i zezadu, volaly: ‚Hosana, Synu Davidově! Požehnaný, který přichází v Pánově jménu! Hosana na výsostech!‘ Když pak vjel do Jeruzaléma, celé město se třásla a řeklo: ‚Kdo to je?‘ A zástupy říkaly: ‚To je Ježíš, ten prorok z galilejského Nazaretu.‘ Ježíš pak vešel do Božího chrámu a vyhnal všechny, kdo v chrámu prodávali a kupovali, a zvracel stoly smárníků i sedačky prodávajících holubic. Řekl jim: ‚Je napsáno: ‚Můj dům bude nazván domem modlitby,‘ ale vy jste z něj udělali ‚doupě lupičů!‘ Tehdy k němu v chrámu přišli slepí a chromí a on je uzdravil. Když ale velekněží a zákoníci uviděli divy, které dělal, a děti, jak křičí v chrámu a říkají: ‚Hosana, Synu Davidově!‘ rozhořčili se“ (Matouš 21:4–15).

Vidím uedníky, jak přivádějí oslci k Ježíši s malinkým oslátkem, které ji těsně následuje. Uedníci pokládají své oděvy na oslci, potom Ježíš nasedá a vydává se k Jeruzalému. Jeho oči jsou upřeny k chrámu. Hledí na davy, jak rozprostírají na ulici své oděvy a větve, jak tvoří provizorní královský koberec.

Můžeš těmto slyšet, jak jásot sílí, jak roste zástup, je stále hlasitější: „Hosana! Hosana! Králi! Požehnaný, který přichází ve jménu Pána!“

Vstupuje do města a návštěvníci říkají souhlasně se zástupem: „Kdo je tento muž? Není to ten zázračník? Není to ten, který vzkřísil Lazara? Neotevřel slepé oči a hluché uši, a nedal do pořádku mrzáky? Pouhým jeho dotekem je uzdraveno krvácení!“

Ale pohlédni na Jeho tvář! Ani jednou se nezastavuje, aby se dotkl slepých očí nebo hluchých uší. Nepředvádí žádné znamení, žádný div; nemocní se natahují, aby se Ho dotkli, ale zdá se, že On je nevidí! Ani nepohlédl na děti, které tolik miloval! Ani jedno laskavé slovo pro kolem procházející vdovy, tak blízké Jeho srdci!

Ježíšova pozornost je zcela zaujata! Nepodíval se nalevo ani napravo. Proč byl tak vážný? Proč ten rozhněvaný pohled? Proč zvrásněné čelo? Měl poslání domluvené v domě Jeho Otce! Osel zastavil u schodů chrámu a Ježíš sestoupil. Prošel zástupem – tichý a odhodlaný. Izaiáš o něm řekl: „Pohle?, tvůj král přichází k tobě – mírný – sedící na oslci“ (Izaiáš 62:11).

Ale dnes není mírný. V Jeho očích plane žár – je v něm svatá žárlivost svatého Boha! „Nebo Hospodin Bůh tvůj jest oheň šířící, Bůh silný, horlivý“ (Deuteronomium 4:24).

Ježíš krácel dlouhými kroky do chrámu a něco v něm vybuchlo! Pro nerozlišující oči to vypadalo jako náboženské probuzení – byly tam uchvátané davy. Byla to scéna horečnaté náboženské aktivity. Prosperující zástupy se shromažďovaly u stolů – nakupovaly a prodávaly. Košíky byly nadité penězi, chrámoví služebníci byli zpocení, nikdy nebyl Bůh tak populární – nikdy nebylo náboženství více vítané.

Pohle? znovu na Ježíše – horlivost Božího domu ho doslova strávila! Stál tam a splétal volné provázky do bí?e. Prorok Izaiáš o této scén? sv?d?il svým prorockým zrakem p?ed mnoha lety. Izaiáš o této chvíli ?ekl: „Nebo obléká spravedlnost jako pancí?, a lebka spasení na hlav? jeho. Oblékl se v roucho pomsty jako v sukni, a od?l se horlivostí jako plášt?m, aby podlé skutk?, aby podlé nich odplacel prchlivostí protivník?m svým, odm?nu nep?átel?m svým, i ostrov?m odplaty aby dával. I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu slunce slávy jeho, když se p?ivalí jako ?eka nep?itel, jež duch Hospodin?v pre? zažene“ (Izaiáš 59:17–19).

Slovo horlivost tu v hebrejštin? znamená Boží žárlivost! Žárlivost Jeho svatého Otce Ho strávila. M?l na sob? božskou žárlivost jako plášt?, byl do ní oble?en.

Do tohoto lupi?ského doup?te p?ichází Ježíš – jako valící se p?ival ?ízený Božím v?trem! Jaké pozdvižení! Bí? práská – stoly se p?evrací – holubi sk?ehotají – beránci jsou vyhán?ni ze svých ohrad – skot dusá po pokladníkách – obchodníci ve strachu utíkají! Všechno, co vid?li, vypadalo, jako když šílenec dostane záchvat amoku.

„Ven! Ven! To sta?í! Tohle je d?m Mého Otce! Toto je d?m modlitby! Vy zlod?ji! Lupi?i! Obrátili jste tento d?m v doup? lupi?i! Klí?te se! A nevracejte se zpátky!“

Jeho bí? nep?estává práskat, dokud není venku poslední ovce, poslední dobyt?e, poslední holub, všichni obchodníci a všichni náboženští lupi?i!

Když Ježíš vy?istil chrám, natáhl se op?t k pot?ebným! „Tehdy k n?mu v chrámu p?išli slepí a chromí a on je uzdravil“ (Matouš 21:14).

Druhá scéna

„V tom, když pobyl Izrael v Setim, po?al lid smilnit s dcerami Moábskými. Kteréž pozvaly lidu k ob?tem boh? svých; i jedl lid, a klan?li se boh?m jejich. I p?ipojil se lid Izraelský k modle Belfegor, a popudila se prchlivost Hospodinova proti Izraelovi. I ?ekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi všechna knížata lidu, a zv?šej ty nešlechtníky Hospodinu p?ed sluncem, aby se odvrátila prchlivost Hospodinova od Izraele. I ?ekl Mojžíš soudc?m Izraelským: Zabí jeden každý z svých všelikého, kterýž se p?ipojil k modle Belfegor. A aj, jeden z syn? Izraelských p?išel, a p?ivedl k brat?ím svým ženu Madianku, na odivu Mojžíšovi i všemu množství syn? Izraelských; oni pak plakali u dve?í stánku úmluvy. To když uz?el Fínes, syn Eleazara, syna Aronova, kn?ze, vyvstal z prost?edku množství toho, a vzal kopí do ruky své. A všed za mužem Izraelským do stanu, probodl je oba dva, muže Izraelského, i ženu tu skrze b?icho její; i odvrácena jest rána od syn? Izraelských. Zhynulo jich pak od té rány dvaceti ?ty?i tisíce.“

„Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ?ka: Fínes, syn Eleazara kn?ze, syna Aronova, odvrátil prchlivost mou od syn? Izraelských, kdyžto horlil horlivostí mou u prost?ed nich, tak abych neshladil syn? Izraelských v horlivosti své. Protož díš: Aj, já dám jemu smlouvu svou pokoje. I bude míti on i sím? jeho po n?m smlouvu kn?žství v??ného, proto že horlil pro Boha svého, a o?istil syny Izraelské.“

„A bylo jméno muže Izraelského zabitého, kterýž byl zabit s Madiankou, Zamri, syn Sál?v, kníže domu otce svého z pokolení Simeonova. Jméno pak ženy Madianky zabité, Kozbi, dcera Sur, kterýž byl p?ední v národu svém, v dom? otce svého mezi Madianskými. I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ?ka: Nep?átelsky zacházejte s t?mi Madianskými, a zbite je. Nebo i oni nep?átelsky a lstiv? chovali se k vám, a oklamali vás skrze modlu Fegor, a skrze Kozbu, dceru knížete Madianského, sestru svou, kteráž zabita jest v den pomsty p?išlé z p?íiny Fegor“ (Numeri 25. kapitola).

Izrael se utábo?il v Setim na polích Moábských za Jordánem naproti Jerichu. Balák byl král Moábských. Byli to potomci Lota, Božího muže, který postavil sv?j stan sm?rem k Sodom?. Moábští se báli Izraele. Vid?li a slyšeli o všech zázracích, které pro n? vykonal jejich B?h. Najali si proroka Baláma, aby je proklínal. „Tudíž toto množství požere všechno, což jest v?kol nás, jako sžírá v?l travu polní“ (Numeri 22:4). „Protož nyní po? medle, zlo?e? mn? k v?li lidu tomuto, nebo siln?jší mne jest; snad svít?zím nad ním, a porazím jej, aneb vyženu z zem? této. Vím zajisté, že komuž ty žehnáš, požehnaný bude, a komuž ty zlo?e?íš, bude zlo?e?ený“ (Numeri 22:6).

Balám místo toho žehnal Izraeli: „Vyjde? hv?zda z Jáкова, a povstane berla z Izraele, kteráž poláme knížata Moábská“ (Numeri 24:17). „Potom vstav Balám, odšel a navrátil se na místo své.“ Ale než se vrátil dom?, poskytl Balákovi a Moábským TAJEMSTVÍ k p?emožení Izraele.

Co nezmohli Moábští se svou armádou, u?inily jejich prostitutky a h?íšné ženy. Jan ?ekl církvi v Pergamonu: „Ale

mám proti tobě to málo, že tam máš ty, kteří drží u?ení Balámovo, který u?il Baláka klást pohoršení p?ed syny Izraele, aby jedli to, co je ob?tované modlám a smilnili“ (Zjevení 2:14).

Petr popisuje ducha a oby?eje Baláma. Varoval, že n?kte?í „opustivše cestu p?ímou, zbloudili, následující cesty Balámovy... kterýž mzdu nepravosti zamiloval“ (2. Petr 2:15).

Izrael za?al následovat cesty Balámovy tím, že dop?ávali t?lu v jeho zkažených touhách. Byli troufalí, umín?ní, pali?atí, a aniž v?d?li, spílali svatému! Hý?ili za bílého dne s o?ima plnýma cizoložství. Nikdy neustali v h?íchu a lákání nestálých, labilních duší. Jejich srdce byla vytrénovaná v chamtivosti, ve?ejn? se vyjad?ovali arogantními slovy marnivosti, ješitnosti. Byli smyslní, slibovali ostatním svobodu, zatímco sami byli otroky zkaženosti. P?išli na vaši hostinu, uctívali mezi vámi, ale byli jako prameny bez vody. Skon?ili zni?ení.

Moábská pozvali Boží lid, aby ob?tovali jejich boh?m, a odpadlé Lotovo semeno prosáкло církev na poušti. „I jedl lid, a klan?li se boh?m jejich. I p?ipojil se lid Izraelský k modle Belfegor, a popudila se prchlivost Hospodinova proti Izraelovi“ (Numeri 25:2–3).

To byli ti samí Boží lidé, kteří žili ze zázra?né many. Práv? pili vodu ze Skály! Vid?li strašný Boží soud nad domem Chóre, zem? se doslova otev?ela a spolkla je.

Nyní byli pohlceni duchem svád?ní. Existovala doba, kdy Izrael nenávid?l Moába a všechno, co p?edstavoval. Rodí?e kdysi varovali své d?ti, u?itelé a vedoucí volali proti nemorálnosti Moábských a Madiánských.

Te? se p?idali! Hradby odd?lení padly. Kompromis se ší?il táborem jako rakovina. Smísili se se sv?tem – a B?h to nazval prostitucí! Za?lenili h?íšné zp?soby Moábských do svého uctívání. Obrátili se k cizoložství, prostituci, rozvod?m a špatnosti všeho druhu.

Kdo zavinil zkázu v Božím dom?ě? Koho B?h ?inil zodpov?dným? Pastý?e! Vedoucí! „I ?ekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi všechna knížata lidu, a zvr?šej ty nešlechtníky Hospodinu p?ed sluncem, aby se odvrátila prchlivost Hospodinova od Izraele“ (Numeri 25:4). „I ?ekl Mojžíš soudc?m Izraelským: Zabí jeden každý z svých všelikého, kterýž se p?ipojil k modle Belfegor“ (verš 5).

V tábo?e zu?il h?ích, tisíce zem?ely nákazou, a žádný hlas se nezvedl! Pastý?i se stali zbab?lci. Vedoucí se báli nazvat h?ích pravým jménem! Nikdo nevystoupil, aby horlil pro Boží svatost. Boží lidé byli svedeni, byli pod satanskou nadvládou, a nikdo se proti tomu nepostavil „od?ný Boží horlivostí... jako svatý proud, hnaný Božím v?trem!“

B?h ?ekl: „Pry? se zbab?lými pastý?i! Pry? s t?mi, kteří p?imhu?ují oko nad h?íchem! Pry? s t?mito strážnými, kteří odmítají troubit na polnici na Sionu. Rozhn?vali mne!“

Díky Bohu za zbytek, za nemnohé, kteří plakali nad zkázou a zkažeností v tábo?e! „A aj, jeden z syn? Izraelských p?išel, a p?ivedl k brat?ím svým ženu Madianku, na odivu Mojžíšovi i všemu množství syn? Izraelských; oni pak plakali u dve?í stánku úmluvy“ (verš 6). Jeho jméno bylo Zimri – její jméno Kozbi. Jaký je význam tohoto? To je sv?t dovedený p?ímo k p?edním dve?ím! Je to drzý kompromis! N?co p?ichází! Žádné h?m?ní z kazatelny, žádný k?ik, žádný zvuk polnice! Morální hodnoty jsou pry?!

Díky Bohu, ze svatého zbytku p?išel Boží muž zahalený plášt?m Boží horlivostí! Jeho jméno bylo Fínes! „To když uz?el Fínes, syn Eleazara, syna Aronova, kn?ze, vyvstal z prost?edku množství toho, a vzal kopí do ruky své. A všed za mužem Izraelským do stanu, probodl je oba dva, muže Izraelského, i ženu tu skrze b?icho její; i odvrácena jest rána od syn? Izraelských“ (verše 7–8). Fínes byl stráven svatou Boží žárlivostí. „Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ?ka: Fínes, syn Eleazara kn?ze, syna Aronova, odvrátil prchlivost mou od syn? Izraelských, kdyžto HORLIL HORLIVOSTÍ MOU u prost?ed nich, tak abych neshladil syn? Izraelských v horlivosti své. Protož díš: Aj, já dám jemu smlouvu svou pokoje. I bude míti on i sím? jeho po n?m smlouvu kn?žství v?ného, proto že horlil pro Boha svého, a o?istil syny Izraelské“ (verše 10–13).

Celá kongregace vid?la tuto špatnost – všichni vedoucí ji vid?li. Pro? se nikdo další nepohnul Boží horlivostí? Byli p?íliš zam?stnání analyzováním h?íchu. „Nesu?me je! Nesu?te, abyste nebyli souzeni!“ „Neznáme jejich srdce, možná skute?n? milují Boha! A? se každý ?lov?k podívá do svého vlastního srdce.“ „Nesu?me jiného služebníka! Možná se Zimri snažil získat ji pro judaismus. Nesu?me jeho motivy.“ „Možná nev?d?l nic lepšího. Je nezralý. A? s ním jedná Duch svatý.“

Pavel řekl Korintským: „Ano hle, to samo, že jste podlé Boha zarmouceni byli, kterakou v vás zpřisobilu snažnost, nýbrž jakou omluvu, nýbrž zažhnutí hněvu, nýbrž báze?, nýbrž žádost vroucí, nýbrž horlivost [Boží žárlivost], anobř pomstu?“ (2. Korintským 7:11).

Jeden muž strávený Boží svatou žárlivostí vystoupil z tichých mas: „Dost! Už to došlo příliš daleko! Něco s tím udělám!“ Většina Božího lidu nechťela udělat nic s Božím svatým soudem proti hříchu ve svém státě.

Těsně předtím, než Fínes bránil Boží svatost, sledoval Boží lid v hrůze, jak se otevřela země a spolkla Chóre a jeho dům. Potom padl oheň a zahubil 250 Levitů, kteří se vzbouřili proti Mojžíšově autoritě. „Nazejtí pak reptalo všechno množství synů Izraelských na Mojžíše a na Arona, řkouce: Vy jste přílišinou smrti lidu Hospodinova“ (Numeri 16:41). Říkali: „Již víc nemluvte o soudu! Přinášíte zoufalství, zmatek a smutek. Jste příliš pýšní, příliš soudící. Ustaňte! Slevte! Zranili jste některé z vyvolených Božích lidí! Kdo jste, abyste soudili ostatní?“ Nestarali se o Boží svatost! Více se starali o lidi než o Boží zjevení! Jejich srdce nehořela horlivostí svatého Boha!

Bůh chtěl, aby celý Izrael věděl toto: „Fínes usmířil můj hněv! Jeho nenávisť k hříchu – jeho horlivost pro Mé jméno – a proto se můj soud nerozšířil na vás všechny!“
Těté scéna

Scéna těté je věčné kněžství Fínese. Bůh uzavřel trvalou smlouvu s Fínese a všemi jeho potomky. Byla to smlouva věčného kněžství! Tohle znamenalo, že dokud nepřejde Kristus, aby ustanovil své království, bude vždy existovat zbytek, nad nímž bude duch a horlivost Fínese.

Boží volání je takovéto: „Kdož by se byl o mne zasadil proti zlostiníkům? Kdo by se byl za mne postavil proti těm, jenž páší nepravost?“ (Žalm 94:16)

Dovol, abych ti řekl, že tam, kde je dnes Boží lid, to je přesně to samé místo, kde byl Izrael – spojený s modlami, dopouštějící se cizoložství se světem! Boží lid je svedený, slepý, nechává se unášet chytěm. Miliony duchem naplněných křesťanů se klaní modle televize. Někteří z vás doufali, že tento předemťt nebudu vytýkat, ale Bůh do mých rukou vložil kopí. Cítím jeho svatou horlivost, a přicházím podobně jako Fínes do tvého stanu; toto modlářství musí zemřít!

Víš, co řekl Bůh: „Aniž vneseš ohavnosti do domu svého, abys nebyl prokletý, jako i ona; všelijak v ohydnosti a v ohavnosti budeš míti ji, nebo prokletá jest“ (Deuteronomium 7:26). „Neseš na stoličce posmva??.“ „Varuj se pouhého zdání zla.“ „Choť ustaviťt v upřímnosti srdce svého i v domě svém... nestav sobě před oči věci nešlechtné... skutek uchylujících se můj v nenávisti, ať seť nepřichytí“ (Žalm 101:2–4).

Sleduj výmluvy: „Já to tak nevidím.“ „Nesuťte!“ „Je v tom spousta dobrého!“ Kde jsou následovníci Fínese, toho věčného kněžství? Od kdy je pro Boží lid úctyhodné sedět a přihlížet, jak se staví na odív satanova nemravnost – vražda, cizoložství, znásilňování, promiskuitní sex, podvádění, vymýšlování si manželek? Jestli to není modla – proť se k němu všechny myšlenky obrací?

časopis „Rolling Stone“ právě uveřejnil slovník rock and rollu; je nazýván biblií tohoto tématu. Jejich definice: „Rock and roll je melancholický, bluesový eufemismus znamenající periodu sexuálního styku!“ Hudba sexuálního styku teť přebírá vedení naší mládeže. Vtírá se do našich církví. Punk rock si pospíšil a nikdo na to nedbá! Kdo proti tomu křičí?

Kazatelé můj zesměšují, evangelisté se mi vysmívají – prostě proto, že ve mně hořív Boží svatá žárlivost a já křičím, troubím na polnici a říkám: „Tohle není Bůh! To je smradlavé tělo! Tohle znečišťuje Páněv stát! To je pití ze satanova kalichu!“

Žalmista David napsal žalm o odpadajícím Izraeli a o Fínesevi. Je to mocné varování, které potěbujeme slyšet. Řekl: „Spřáhli se také byli s modlou Belfegor, a jedli obťt mrch. A tak dráždili Boha skutky svými, až se na ně obořila rána“ (Žalm 106:28–29).

Říkám, že jsme rozhněvali Boha naším modlářstvím, plýtváním časem, a požíváním jídla obťtovaného mrtvým a hříšným modlám. Říkám, že mezi námi tato nákaza vypukla! Co je hrozná rozvodová míra – když ne nákaza?

Máme teť v církvi choreografické tancování. Máme fasádu prosperity – fasádu „všechno je dobré.“ Ucpali jsme

své uši p?ede vším, co je negativní, nechceme tém?? mluvit o h?íchu! „Mluv o zázracích! Mluv o Božím požehnání! Mluv o tom, že se koná velké obnovení!“ A tak dále.

Ale B?h je stále žárlivý B?h! Když bude souzen h?ích, když povstanou Fínesové, aby bránili Boží svatost, když se odhalí a odklidí kompromis – potom p?ijde B?h se svou p?ítomností. Rána se zastaví – Boží p?ítomnost p?ijde – potom budeš tancovat! Nepot?ebuješ choreografa ke svému tancování. Boží duch vybuchne, bude to spontánní – skute?né! Když na Boží lid p?ijde duch Fínese, církve bude rozlišovat mezi sv?tlem a tmou, ho?kým a sladkým, svatým a nesvatým! To bude rozdíl!

Co vy na to, p?átelé? Kde budete stát? B?h pozvedá proroky a strážné. Zní Boží polnice. Zabijete proroky? Pomluvami? Jejich posmíváním? Jejich ignorováním? Budete volat k Bohu a budete stráveni Jeho svatou žárlivostí? Postavíte se proti h?íchu? Ve svém vlastním život?? Ve svém dom?? Ve své církvi?

David ?ekl: „Až se postavil Fínes, a pomstu vykonal, i p?etržena jest rána ta. Což jest mu po?teno za spravedlnost od národu do pronárodu, a až na v?ky“ (Žalm 106:30–31).

Jak neuv?itelné prohlášení! Víme, že Abrahamovi byla víra po?tena za spravedlnost. Ale te? je to Boží žárlivost v srdci Fínese. „Od národu do pronárodu, a až na v?ky!“ To zahrnuje dnešek!

Ezechiel m?l vizi muže od?ného do ln?ného roucha se zna?kova?em v ruce. B?h mu p?ikazoval: „P?ejdi prost?edkem m?sta, prost?edkem Jeruzaléma, a znamenej znamením na ?elích muže ty, kte?íž vzdychají a na?íkají nade všemi ohavnostmi d?jícími se u prost?ed n?ho“ (Ezechiel 9:4). „Starce, mládence i pannu, mali?ké i ženy mordujte do vyhubení, ale ke všelikému muži, na n?mž by bylo znamení, nep?istupujte, a od svatyn? mé po?n?te. Takž za?ali od muž? t?ch starších, kte?íž byli p?ed chrámem“ (Ezechiel 9:6). B?h práv? te? zna?kuje ty, kdo jsou napln?ni Jeho svatou žárlivostí!

Kdo je pravý Boží muž, pravá Boží žena? Kdo opravdu mluví za Boha? Kdo má neot?esitelnou pravdu? Komu je možné d?v??ovat? Jeremiáš odpovídá takto: „Ale p?i prorocích Jeruzalémských vidím hroznou v?c, že cizoložice a se lži se obcházejíce, posil?ují také rukou nešlechtník?, aby se neobrátíl žádný od nešlechtnosti své... A tehdaž porozumíte tomu cele, že? jsem neposílal t?ch prorok?, ale sami b?želi, že jsem nemluvil k nim, a však oni prorokovali. Nebo by? byli stáli v rad? mé, jist? že by byli ohlašovali slova má lidu mému, a byli? by je odvraceli od cesty jejich zlé, a od nešlechtnosti p?edsevzetí jejich“ (Jeremiáš 23:14,20–22).

Záv?r

Boží slovo nem?že selhat! V??né kn?žství Fínese povstává. Práv? te? se toto poselství dotýká citlivých strun v srdcích všech, v nichž je Boží žárlivost. Strážní, t?esete se p?ed Božím slovem?

„Na zdech tvých, Jeruzaléme, postavím strážné, kte?íž p?es celý den i p?es celou noc nikdy nebudou ml?eti. Kte?íž tedy p?ipomináte Hospodina, neml?tež, a nedávejte jemu pokoje, dokudž neutvrdí, a dokudž nezp?sobí, aby Jeruzalém byl slavný na zemi“ (Izaiáš 62:6–7).

„Posílal také Hospodin k vám všechny slouhy své proroky, ráno p?ivstáváje, a to ustavi?n?, (jichžto neposlušovali jste, aniž jste naklonili ucha svého, abyste slyšeli). Kte?íž ?íkali: Navra?tež se již jeden každý z cesty své zlé a od nešlechtnosti p?edsevzetí svých, a tak osazujte se v té zemi, kterouž dal Hospodin vám i otc?m vašim od v?k? až na v?ky. A necho?te za bohy cizími, abyste sloužili m?li jim, aniž se jim klan?jete, aniž hn?vejte mne dílem rukou svých, a neu?iním? vám zle“ (Jeremiáš 25:4–6).

„Strážní jeho jsou slepí, všickni napo?ád nic neznají, všickni jsou psi n?mí, aniž mohou št?kati; jsou ospalci, leží, milující d?ímotu. Nadto jsou psi obžerní, nev?dí, kdy jsou syti; pro?ež sami se pasou. Neum?jí u?iti, všickni k cestám svým pat?í, jeden každý k zisku svému po své stran?“ (Izaiáš 56:10–11).

„Spravedlivý hyne, a žádný nep?ipouští toho k srdci, a muži pobožní odcházejí, a žádný nerozvažuje toho, že p?ed p?íchodem zlého vychvácen bývá spravedlivý“ (Izaiáš 57:1).

„Op?t stalo se slovo Hospodinovo ke mn?, ?koucí: Synu ?lov??í, mluv k syn?m lidu svého a rci jim: Když uvedu na zemi n?kterou me?, jestliže vezme lid té zem? muže jednoho od kon?in svých, a ustanoví jej sob? za strážného, A ten vida me? p?icházející na tu zemi, troubil-li by na troubu a napomínal lidu, A slyše n?kdo zvuk trouby, však by se nedal napomenouti, a v tom p?ijda me?, shladil by jej: krev jeho na hlavu jeho bude. Nebo slyšel hlas trouby, však nedal se napomenouti; krev jeho na n?m z?stane. By? se byl napomenouti dal, duši svou byl by vysvobodil. Pakli

strážný vida, an me? p?ichází, však by nezatroubil na troubu, a lid by nebyl napomenut, a p?ijda me?, zachvátil by n?koho z nich: ten pro nepravost svou zachvácen bude, ale krve jeho z ruky strážného toho vyhledávati budu. Tebe pak synu ?lov??í, tebe jsem strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne“ (Ezechiel 33:1–7).

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/4693/>